

PineBook

เกม มาเฟีย ห้องปิดตาย

PAN เขียน

The Closed Room
Mafia Game

밀실
마피아
게임

6

บทที่ 135

“ผมขอถามอะไรเพิ่มอีกได้ไหมครับ”

ผมยกมือขึ้นพูดอย่างระมัดระวัง ส่วนฮวังอินต็อกก็พยักหน้าให้ผมแบบไม่ได้ตั้งใจอะไร

“คำถามของเอ็งก็ช่วยพวกเราได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นตามใจเลย ยิ่งรวบรวมข้อมูลได้มากเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น”

พอได้รับอนุญาตจากเขา ผมก็หันไปทางออมโกอินทันที เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ที่คิมช็อนไล่แม่รีออกจากกลุ่ม เธอเองก็ยังเห็นด้วยอย่างไร้เยื่อใยอยู่แล้ว แล้วพอตอนนี้กลับมาออกโรงปกป้องแม่รีเสียอย่างนั้น นอกจากผมจะไม่เข้าใจแล้ว ยังติดใจอะไรบางอย่างด้วย

“ผมอยากถามคุณอมโกอินครับ”

“ได้สิ คุณหัวหน้าทีมเด็กน้อย จะก็ซื้อก็จัดมา”

ออมโกอินกางแขนออกทั้งสองข้าง พร้อมกับเอนหลังทำ
ตัวตามสบาย

“ผมอยากรู้เรื่องหลักฐานที่อยู่ของทีมคุณครับ”

“หือ”

ใครหลายคนมีปฏิกิริยากับคำถามของผม และหนึ่งในนั้น
ก็คือยูซุอนที่เท้าคางพูดออกมา

“ถามเรื่องหลักฐานที่อยู่กับคนในทีมเดียวกันเนี่ยนะ ว่าง
หรือเปล่า”

“คนที่โง่ดูเหมือนจะเป็นคุณยูซุอนมากกว่านะครับ”

“ฮะ!”

“ผมต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของแต่ละคนครับ
เหมือนที่คุณคิมด็อกซางเปิดเผยข้อมูลเมื่อสักครู่นี้แหละ ต่อ
ให้เธอโกหกผมก็จำเป็นจะต้องรู้ขอบเขตว่าพวกเขาทำอะไรกัน
บ้างอยู่ดี เพราะตอนนี้เราแทบจะไม่มีข้อมูลอะไรเลย”

ยูซุฮอนส่งเสียงครางออกมาเล็กน้อยก่อนจะเงยบไป ดูเหมือนเขาจะเริ่มเข้าใจจุดประสงค์ที่แท้จริงในคำถามของผมแล้ว นี่ไม่ใช่การถามเพียงเพื่อรวบรวมข้อมูลทั่วไปเท่านั้น แต่หลังจากที่ได้ข้อมูลพื้นฐานจำนวนมากพอ เราก็จะสามารถหาคำโกหกจากการคาดเดาจุดแปลกๆ ในข้อมูลนั้นได้...นี่แหละความตั้งใจของผม

“โอเค คำถามไม่ได้ยากอะไร”

ออมโกอินหยุดคิดไปชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ยออกมาเบาๆ

“ฉันได้ยินจากซุจินว่า พวกนายเจอกันระหว่างทางนี่”

“ครับ ตอนนั้นโซฟีก็อยู่ด้วย”

“ถ้ามันเริ่มจากตรงนั้นก็ได้อะ พวกเราเหนื่อยกันมาก พอกินข้าวเสร็จก็หลับเป็นตายกันทันที”

เธอคงต้องการจะสื่อว่าตัวเองก็อยู่ในสภาพเดียวกันกับผมและดิลเล

“คนแรกทีออกไปสำรวจห้องโถงใหม่ก็คือคุณซุจิน เห็นเขาบอกว่าข้อมูลก็คือแก่นแท้ของนักสืบอะไรเนี่ยแหละ...”

ก็อย่างที่เขາบอก ต้องมีข้อมูลเราถึงจะสามารถอนุมาน
และคาดเดาพฤติกรรมของคนร้ายได้

“ส่วนฉันตัดสินใจอยู่ในห้อง มีแคโซยุน ชูจิน แล้วก็คุณ
ช็อนเท่านั้นที่ออกไปสำรวจกัน”

เหตุผลที่ไม่มีชื่อแมรีรวมอยู่ในนั้น ก็เพราะว่าเธออยู่ใน
สถานะคนนอกของทีมแล้ว

“แล้วคุณชอกแบล่ะครับ”

ออมโกอินชักไหล่ตอบกลับมาทันทีที่ผมถามคำถามนั้น
ออกไป

“ฉันเองก็เไม่รู้เหมือนกัน บางทีคุณชอกแบอาจจะหายตัว
ไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้วก็ได้ เพราะฉันลงไปเคาะประตูแล้ว แต่
เขาก็ไม่ออกมา อ่า แต่บอกไว้ก่อนนะ พอเห็นว่าประตูไม่เปิด
คนอื่น ๆ ในทีมก็เลยวิ่งกรูกันมาดู อันนี้ยืนยันเรื่องหลักฐานที่อยู่
ได้เลย”

ผมมองไปทางผู้หญิงคนอื่น ๆ ในขณะที่อมโกอินกำลัง
พูดเรื่องนั้น แต่ก็ไม่มีใครแย่งออกมาเลยสักคน ก็นะ ไปรวมตัว

กันหน้าห้องคุณชอกแบตั้งห้าคนขนาดนั้น เรื่องหลักฐานที่อยู่ก็ คงจะจริงนั่นแหละ

ต่อให้ตรงนั้นจะมีมาเพียบกับผู้หนูหลังอีกสองคนรวมกัน เป็นสามคน...ก็เป็นตัวเลขที่ยากเกินกว่าจะจัดการด้วยคำโกหก อยู่ดี

แต่ถ้าเรายอมรับเรื่องนี้ นั่นก็เท่ากับว่าเกิดเรื่องร้ายกับ คุณยุ่นชอกแบเร็วกว่าที่พวกเราคาดการณ์ไว้มาก แต่ว่าก่อนหน้านั้น...มันก็คือเวลาเดียวกันกับที่ทีมของคิมด็อกซางเข้าไป สืบหาห้องโถงอยู่ที่นี่ ถ้าเกิดมีใครก่อเหตุฆาตกรรมในเวลานั้น ขึ้นมา ไม่มีทางที่คิมพันเจกับโทฮักโดจะไม่รู้แน่นอน การจะ ลงมือโดยหลีกเลี่ยงสายตาของสองคนนั้นได้ คิดยังไงก็ยาก เกินไปอยู่ดี

“ถ้าเป็นแบบนี้จริง แล้วสรุปคุณชอกแบตายเมื่อไหร่กันแน่ละครับ เพราะช่วงแรกก็มีทีมของคิมด็อกซางออกมา สืบหาบ้านผีสิงอยู่ แล้วไม่กี่ชั่วโมงต่อมาทีมของคิมโกอินก็เข้ามา สืบหาพื้นที่นั้นต่อแล้ว”

เรื่องนั้นทำให้คิมพันเจต้องเปิดปากพูดออกมา

“หลังจากพวกเราสำรวจห้องโถงเสร็จก็แยกย้ายกันไป
พักผ่อน อาจจะมีใครก่อเหตุฆาตกรรมขึ้นระหว่างนั้นก็ได้”

“ถ้านั้นก็หมายความว่า ตอนที่คุณพันเจสำรวจอยู่ ไม่มี
คนอื่นอยู่เลยใช่ไหมครับ”

“ใช่ ฉันมั่นใจ”

ถ้าอย่างนั้นเรื่องที่คิมพันเจบอกว่า ยูนซอกแบถูกฆ่าตาย
ระหว่างที่พวกเขา กำลังพักผ่อนอยู่ก็ดูจะเข้าเค้าที่สุดแล้ว แต่
ปัญหาก็คือ เราไม่รู้ว่าเวลานั้นมันคือเมื่อไหร่ละสิ เพราะที่นี้ไม่มี
นาฬิกาด้วย

“ระยะห่างที่ทีมถัดไปเข้ามาสำรวจต่อจากทีมเราน่าจะ
ประมาณสามสิบนาทีนะ”

“...ครับ?”

“ตกใจอะไรขนาดนั้น”

“ก็แบบว่า...เราไม่มีนาฬิกา แล้วคุณก็บอกเองว่ากำลัง
พักผ่อนอยู่ด้วย แล้วทำไม...”

“ฉันไม่จำเป็นต้องใช้นาฬิกา จะคิดว่ามันเกี่ยวข้องกับความสามารถของฉันก็ได้...เอาเป็นว่าถึงปิดประตูห้องฉันก็ยังพอเดาได้คร่าวๆ อยู่ ว่าใครเดินผ่านไปผ่านมาจากเสียงฝีเท้าของคนเหล่านั้น พอฉันหลับ โทฮักโด หรือไม่ก็คิมด็อกซางนี่แหละ ที่มายืนเฝ้ายามตรวจคนที่เดินผ่านไป”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องรู้ว่าคนร้าย...!!”

“ไม่รู้”

“ครับ แต่เมื่อที่คุณเพิ่งบอกว่าเห็นตรงช่องว่างระหว่างประตู...”

“ฉันเห็นก็จริง แต่ก็แค่เดาจากเสียงฝีเท้าคร่าวๆ เท่านั้น มันเช็คไม่ได้ทั่วทั้งห้องโถงซะหน่อย...”

นั่นสินะ ถ้าเขาเห็นคนร้ายผ่านช่องว่างระหว่างประตูจริง ตอนนั้นเขาคงไม่พูดกับผมว่ามองคดีนี้ไม่ออกหรอก

น่าเสียดาย ขอแค่เรามีหลักฐานที่สามารถเดาตัวคนร้ายในส่วนนี้ได้ละก็ คงไขคดีนี้ได้ง่าย ๆ ไปแล้ว

เอาเป็นว่าระยะห่างระหว่างทีมออมโกอินกับทีมคิมพันเจ ก็คือสามสิบนาทีกี่ ซึ่งถ้าจะเกิดอะไรขึ้นในสามสิบนาทีกี่นั้นละก็...

“อ่า...แต่คนที่ออกมาหลังจากครึ่งชั่วโมงนั้น อาจจะไม่ใช่ออมโกอินก็ได้ครับ”

“ถูกต้อง แต่มันก็มีเสียงผีเท้าหลายเสียงอยู่ สอดคล้องกับที่ออมโกอินบอกเมื่อกี้นั้นแหละ”

ถ้าคิดแบบนั้นก็พอเป็นไปได้อยู่

“เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณที่ช่วยตอบนะครับ ถ้างั้น คุณโกอิน...ต่อไปเกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“ก็อย่างที่บอกไป ว่าฉันอยู่ในห้องเลยไม่รู้เรื่องอะไรมาก ส่วนอีกสามคนก็ออกไปสำรวจกัน แล้วพวกเขาก็บอกว่าเจอนายนี้”

เหตุการณ์ทุกอย่างแทบจะลงล็อกพอดี

เอาละ มาเรียงลำดับกันดีกว่า...เริ่มจากทีมของคิมต็อกซางเข้าไปสำรวจบ้านผีสิงเป็นกลุ่มแรก ต่อมาอีกสามสิบนาทีกี่ทีมของคิมช็อนก็เข้าไปสำรวจด้านในเป็นทีมถัดไป แต่ใน

ระหว่างนั้น ออมโกอินร่อยู่ในห้องเพียงคนเดียว แม่รีเองก็
เช่นกัน...

ถ้าอย่างนั้นก็สรุปได้ว่า คนที่ไม่มีพยานที่อยู่ก็คือแม่รีกับ
อมโกอินสินะ และดูเหมือนว่าแม่รีเองก็จะรู้ถึงความจริงข้อนั้น
เพราะตอนนี้สีหน้าของเธอไม่ค่อยจะสู้ดีแล้ว

ตัวอย่าง

บทที่ 136

“ถ้านั้นก็แสดงว่า คุณออมโกอินกับแมรีไม่มีพยานที่อยู่
สินะครับ”

ผมยิงคำถามตรงๆ อย่างไม่อ้อมค้อมทันที แล้วก็อย่างที่
คิดไว้เลย แมรีรับสวนผมขวับ

“หนวกหูซะมดเลย!! ลุงน่ากลัวคนนั้นก็บอกอยู่ว่า เขา
เช็กเสียงผีเท้าทั้งหมดแล้วนี่! ฉันทิ้งคนเดียว ก็ลองถามเขาดูสิ
ว่าได้ยินเสียงผีเท้าใครที่เดินคนเดียวไหม!”

ผมหันไปหาคิมพันเจ จากนั้นเขาก็พยักหน้าให้ผม
เล็กน้อย

“อย่างที่คุณหญิงคนนั้นบอกนั้นแหละ ระหว่างที่กลุ่ม
ของคิมช็อนเดินไปเดินมา ไม่มีใครเดินอยู่คนเดียวเลย ผ่านไป
นานเหมือนกันมั้งถึงจะได้ยิน...แต่ถ้าอ้างอิงจากเวลาที่พวกนาย
พูดกัน...มันก็สอดคล้องกับช่วงจังหวะที่แมรีเดินคนเดียวอยู่

เพราะฉะนั้นเธอไม่ได้โกหก ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เดินคนเดียว ในช่วงก่อนหรือหลังเกิดเหตุฆาตกรรมเลย”

คิมพันเจไม่มีทางโกหกเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น มันคงจะถูกต้องในระดับหนึ่ง

“แต่เรายังไม่เจอศพของยุนชอกแบเลยนะ จะพูดว่าเขาตายแล้วได้จริงๆ เหรอ”

อิมซุจินเป็นฝ่ายถามขึ้นมา ผมจึงตอบเธอไปหนึ่งๆ

“S เป็นคนสร้างกฎ บังคับให้ทุกคนมารวมตัวกันที่กลางห้องโถงเมื่อเกมมาเฟียเริ่มต้นขึ้น แต่ในเมื่อคุณชอกแบไม่มา การมองว่าเขาไม่สามารถมาได้หรือตายไปแล้วก็น่าจะเหมาะสมที่สุดในสถานการณ์นี้...ถ้าถึงขนาดที่ S ยอมปล่อยผ่านเรื่องที่เขาไม่มาเข้าร่วมได้ มันก็คงต้องเป็นฝีมือของมาเฟีย ถูกไหมล่ะครับ”

“อ้อ...อย่างนี้เอง”

อิมซูจินพยักหน้าเห็นด้วย แต่มันก็แปลกนิดหน่อย ถ้า
คำให้การของคนที่อยู่ที่นี่ทั้งหมดเป็นความจริง แล้วยุ่นซอกแบ
อยู่ที่ไหนกันแน่ละ ลอยขึ้นฟ้า หรือดำลงดินไปแล้วหรือไง

ผมปวดความสงสัยเอาไว้ด้านหลังชั่วคราวเพื่อหันไปหาทีม
ของแองเจликаต่อ แต่ก่อนจะทันได้ถามอะไร อันธิลอุณก็ชิงพูด
ขึ้นมาเสียก่อน

“ฉันไม่ฟังคำพูดของอาชญากร ถ้าจะถามฉันละก็ เลิกคิด
ได้แล้ว”

ผมมองข้ามอันธิลอุณไปยังอีกสามคนที่เหลือ เมื่อสบตา
เข้ากับแองเจлика เธอก็เปิดปากพูดขึ้นมาทันที

“โทษทีนะ แต่ฉันอยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ก้าวเท้าออกไปไหน
สักนิดเลย”

“ฮะ?”

ผมประหลาดใจกับคำให้การที่คาดไม่ถึงของเธอ ผมนึก
ว่าคนอย่างเธอจะรีบออกจากห้องไปสำรวจก่อนหน้านี้แล้วเสีย
อีก...

“ฉันเห็นคนตายต่อหน้าต่อตาขนาดนั้นจะให้เชื่อใจใครได้อีกล่ะ เชื่อไม่ได้ทั้งนั้นแหละ...”

คำพูดแสนเป็นชาของเธอมีผลมากพอในการทำให้ทั้งฮอลล์ตกอยู่ในความสงบนิ่ง

“แล้วดูสิ คนที่เชื่อใจไปไหนมาไหนด้วยกันกลับต้องมาตายแบบนี้ ต่อไปฉันขออยู่คนเดียวดีกว่า แบบนี้น่าจะปลอดภัยที่สุดแล้ว”

แน่นอนว่าสิ่งที่เธอพูดไม่ได้มีอะไรผิดเลย แต่ในทางกลับกัน การอยู่คนเดียวก็เท่ากับเธอต้องทนโดดเดี่ยวด้วยเช่นกัน... แถมเธอยังเสี่ยงที่จะถูกประหารอย่างไม่เป็นธรรม ถ้าหากมาเพียววางแผนมาเป็นอย่างดี และกล่าวหาว่าเธอเป็นมาเฟียแทนด้วย

“ถ้านั้นก็หมายความว่าไม่มีพยานที่อยู่สินะ”

“ก็ไหนบอกว่าคิมพันเจคนนั้นเช็กเสียงผีทำหมดแล้วไง”

“ถ้าจะพูดให้ถูก ต้องบอกว่าทีมของคิมพันเจมากกว่าครับ”

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าเขาไม่ได้ยินเสียงใครเดินคนเดียว ไม่ใช่หรือไง ถ้างั้นฉันก็บริสุทธิ์สิ เพราะฉันอยู่คนเดียวจนกระทั่ง ก่อนเกิดเหตุเลยนะ ถ้านายหาตัวคนที่อยู่กับฉันไม่ได้ ในทาง กลับกันมันก็จะกลายเป็นเครื่องยืนยันที่อยู่ของฉันได้เองแหละ”

เธอพูดถูก การไม่มีใครอยู่กับเธอก็สามารถเป็นหลักฐาน ที่อยู่ได้เช่นกัน...

“และจากจุดนี้ ฉันคิดว่าคนในที่มของฉันทุกคนก็คิดแบบ เดียวกันด้วย”

ผมฟังที่แองเจликаพูด จากนั้นจึงหันไปมองฮวังอินด็อก กับยูซุน ฮวังอินด็อกพยักหน้าให้ผมเล็กน้อย ส่วนยูซุนก็ยังคง นั่งเงียบอยู่ บ่งบอกว่าพวกเขายอมรับเช่นกัน

“ถ้างั้น...หลักฐานที่อยู่ของทั้งสามคนก็ยืนยันแล้วสินะ ครับ”

ตัดสินใจยากมากจริงๆ สำหรับสถานการณ์ที่ไม่เจอศพ ของเหยื่อ แถมผู้ต้องสงสัยก็ยืนยันที่อยู่ได้หมดด้วย...ผมอึดอัด ไปหมดแล้ว ไม่รู้ว่าจะหาคำตอบที่ถูกต้องด้วยวิธีไหนดี

นอกเหนือจากนั้น สิ่งที่เราจะเป็นคำใบ้ได้ก็คือมาเฟียอาจ
มีผู้สมรู้ร่วมคิด เอ๊ะ เตี่ยวะ...ถ้าอย่างนั้น

“ถ้าไปในทิศทางนี้...ก็แสดงว่าสิ่งที่อันนิลอุณพูดไว้ก็
ถูกต้องนะสิ”

อย่างที่แองเจลิกาบอก ถ้าเรื่องไหลไปในทิศทางนี้ก็แสดง
ว่าคนร้ายสมรู้ร่วมคิดกัน และเป็นทีมที่ไปไหนมาไหนน้อยกว่า
สามคน...พูดอีกอย่างก็คือ มีแค่ทีมเราเท่านั้น

“ก็บอกแล้วไง ว่าไอ้เด็กนั้นมันเป็นคนร้าย”

“ตะ...เตี่ยสิครับ! มันยังไม่แน่นอนเลย...!!”

ผมพูดออกไปอย่างลนลานพร้อมกับใจที่เจ็บแปลบเมื่อ
เห็นสายตาของทุกคน สายตาแห่งความสงสัยได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว
ยิ่งรวบรวมข้อมูลเท่าไร ผมก็ยิ่งมีโอกาสเป็นคนร้ายสูงขึ้นเท่านั้น

“บางทีการที่อยู่ๆ มันรับโซฟีเข้ามาอยู่ในทีมเดียวกัน
อาจเป็นเพราะเธอเป็นผู้หนุนหลังก็ได้ใครจะรู้”

พอได้ยินคำพูดของอันนิลอุณ โซฟีก็ระเบิดความโกรธ
ออกมาทันที

“อย่าพูดอะไรไร้สาระนะคะ!! ฉันมาอยู่ตรงนี้ก็เพราะว่า
เกลียดคนพวกนั้นต่างหาก!!”

“คำพูดที่ไร้หลักฐานก็แค่ขยะดี ๆ นั้นแหละ”

อันธพาลพูดถูก หลักฐาน...เราจำเป็นต้องมีหลักฐาน
อะไรก็ได้ที่จะมายืนยัน...ว่าผมไม่ใช่คนร้าย เพราะตอนนี้
สถานการณ์มันชี้ว่าผมเป็นคนร้ายในสายตาพวกเขาอยู่ มาเพีย
หนึ่งคนกับผู้หุ้หนหลังอีกสองคน...กลุ่มคนที่เหมาะมากที่สุดก็คือ
พวกเรา ยิ่งกว่านั้น คิมพันเจยังให้การว่าคนร้ายไม่ได้เดินคน
เดียวด้วย

“อ้อ! แต่ทีมของคุณช็อนก็เดินด้วยกันสามคนนี่ครับ! เข้า
ไปสำรวจกันสามคน...”

“นั่นมันเป็นไปไม่ได้”

ผมตั้งใจจะโต้แย้งด้วยข้อสันนิษฐานนั้น แต่ออมโกอินก็
พูดขัดขึ้นมาเสียก่อน

“เพราะตอนแรกเป็นฉันที่ต้องออกไป แต่ฉันอยากนอน
ต่ออีกหน่อยก็เลยขอร้องให้ชูจินไปแทน”

“อะ...ถ้างั้น...”

ถ้าเป็นอย่างนั้น อิมซูจิน ซเวโซยุน และคิมช็อน การที่สามคนนี้ออกไปสำรวจด้วยกันก็เป็นเรื่องบังเอิญสินะ พูดอีกอย่างก็คือ ทีมนี้ขาดเงื่อนไขในการเป็นคนร้ายไปแล้ว

เรื่องใหญ่แล้วไงล่ะ ถ้าเป็นแบบนี้เกมมาเฟียจะจบลงโดยที่พวกเราอาจถูกตราหน้าว่าเป็นคนร้ายก่อนจะไขกฤดาบายของคดีนี้ได้อีกนะ ทำไงดีล่ะ...จะทำยังไงดีเนี่ย...

ในตอนนั้นเองผมก็นึกขึ้นได้ว่า เรายังไม่ได้พูดถึงศพกันเลยทีเดียว

“จะว่าไปแล้ว เรายังไม่ได้หาหรือเรื่องศพกันเลยนะครับ! เราลองมาแลกเปลี่ยนความเห็นเรื่องสภาพศพกับสถานที่เกิดเหตุกันก่อนดีไหม!”

“แฮม...พยายามจังนะ...”

อันธพาลบ่นออกมาสั้นๆ ก่อนที่เขาจะกอดอกและเอนหลังพิงโซฟาไป ถึงเขาจะคิดว่าผมเป็นคนร้าย แต่ถึงยังไงเขาก็

ยังอยากให้ข้อสงสัยต่าง ๆ ในคดีนี้ถูกคลี่คลายทั้งหมดเช่นกัน
ท่าทีของเขาจึงบ่งบอกได้ว่าเขากำลังรอดูอยู่นั่นเอง

เอาเป็นว่ามันเท่ากับเขาให้โอกาสผมแหละนะ...ถึงผมจะ
ไม่ชอบใจนัก แต่ก็ทำได้เพียงหายใจเข้าสั้น ๆ แล้วสงบสติ
อารมณ์ไว้ ไม่อย่างนั้นผมจะตกหลุมพรางของมาเฟียที่ไม่ต้องลง
แรงอะไรเลยจนตาย ไม่ว่ายังไงผมก็ต้องออกไปจากสถานการณ์
นี้ให้ได้เท่านั้น

“ถ้านั้นเริ่มจาก...เรื่องสาเหตุการตายของคุณคิมช็อนแล้ว
กันนะครับ”

เกมมาเฟีย ห้องปิดตาย 6

A Closed Room Mafia Game

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

밀실 마피아 게임

THE MAFIA GAME IN THE CLOSED ROOM

Copyright © PAN, 2022

All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by VIEWCOMMZ, Seoul Korea

This Thai language edition was published by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited in

2023 by arrangement with VIEWCOMMZ through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

PAN.

เกมมาเฟีย ห้องปิดตาย เล่ม 6 / PAN: เขียน; YOON 允: แปล จาก 밀실 마피아 게임 (THE MAFIA GAME IN THE CLOSED ROOM).— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

231 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. YOON 允 I, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6150-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร Raks

ราคา 199 บาท